

ACC. N:R M. 8792 : 1-7.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: *Skåne* Upptecknat av: *J. Aug. Persson*
 Härad: *Torna* Adress: *St. Lysåsbüd. gat. 13, Lund*
 Söken: *Lunds stad* Berättat av: *Den samme*
 Uppteckningsår: *1942* Född år *1874* i *Malenö*

Historien om kättgrenen.

Skriv endast på denna sida!

Aeplock ur Kattgrefvens många brevader.

N° 1.

De förtä ären jag var här i Lund på fans det flera
s. k. "äpverliggare", bland dessa var den s. k. Kattgrefven en, han
hettes ju Gösta Patrik Hamilton, men gick under namnet
"Kattgrefven", och vgar för han kallades på det veta nog alla.

En gång var han på samma tåg som jag frän Malmö
till Lund och när han så kom in på tåget så satt där
förut två stycken studenter på en bänk mitt emot där han
då satte sig, den ene af dem var han visst bekant med förut
tycktes det, nu presenterade denne sin kamrat för honom, och
sade: här jag presentera herrarne, greve Hamilton och herr Peter-
son, då sade Kattgrefven: Petruson, Petersson, va fan det är
väl inget namn, det är ju bara en benämning.

Det blef det skratt, jukupien och stor munterhet, på den
stackars Peterssons bekostnad.

Denne blef ju helt generad af en sådan presentation, det
är ju ej att förväna sig öfrer.

När så tåget närmade sig järnvägsbron vid Källby så kom det en teckningspojke med en stor packe teckningar af olika slag och skick teckningar.

Kon hitt du sade där kattgrepsen: vad kostar teckningarna ja den kostar så mycket och den så mycket, och den här mycket sågade där pojken, det är inte svaret på min fråga sade han där; jag frågade vad teckningarna kostade och dit skall du svära på!

Skall det vara hela pögen sade där pojken och flinade; så tog han upp blyerts och skulle räkna ut vad de gick till alliansman, men där sade kattgrepsen, här behöfs inte räknas så mycket hit med luntan, och så tog han upp ett par tiore och kostade till honom, och var ^{det} nog dubbelt beloppet vad de var värda, sedan lade han den under sig på bänken där han satt, och satte sig på dem.

Lagom af de andra resandenas gick pögen teckning den gången. Men som den pojken från gapestatta när han lämnade Kuppen har jag aldrig förut sett någon teckningspojke skratta.

1/1.
Skriptor i
hattrefusen...

Sid. 3.

När på tåget kom mitt på järnvägsbron så öppnade hattrefusen kuffertfåret där han satt och kastade hela tidningslurten ut genom fönstret ner i jängen där en pigga satt och mjölka kor, hon blef så förskräckt så hon romlade af mjölkspallen som hon satt på när tidningarna de flög omkring i alla väderstilar bland korva.

De så hoppade till, den kom hon till på att mjölka den hon dansade helt vildt omkring mjölkspannen vilken hon också vätte, när piggan äntligen flockt sig upp så var viast tåget redan inne på stationen i Lund.

Men då hade hon nog fått gärna väl att samla alla sorters tidningar, ty det blänte rätt bra den gången.

Och jag undrar vad hon tänkte den gången när det sågades tidningar, ty så hade hon nog aldrig sett förr, och inte väl någon annan heller.

Och folk som gick af här i Lund samtidigt med mig ble skrattade så länge jag kunde höra dem, och så del: ja den hattrefusen han är sig lik, han är ju galen.

N=2.

En gång en sommarkväll vid 10-tiden kom han in på Grand Café jemte två andra galifåglar likadana som Kattgrepsen, det var näst något af åren 1905 eller 1906 eller så, och då slog de sig ned mitt emot ett bord där jag och en bokhållare flötestätt satt, när de så hade sett till där en half timme eller så, så kom det en annan gammal öfverlygare till, den kände nummeristen Sam. Bok, ett original för alla, och den han hade ju aldrig några pengar utom andra måste ju alltid bjuda på ponny, det var så vanligt.

På det samma som han kom bort till dem, så tog då Kattgrepsen sitt glas och sade skål Sam, men då var denne kvick och tog den ens glas och skåla med Kattgrepsen, så hade den ^{ene} inget glas, och då blev den beskrattad af de andra.

Så rekviserade Kattgrepsen genast ett glas till, och en stul till Sam. Bok, och så blefval de fyra i gänget.

Så satt de där tömde den enda flaskan Karls hamns flögge efter den andra under Sam. Boks soliga vitar.

Skjottet ut
Kattgrepsens
Sid. 1.

Men hur de nu sutto där och ringlade med soffan
så vältte de denna, och det var nog ändå med vilje än-
då, för att de skulle få Sam. Ask till att ramla på golf-
vet, och vända bender i värdet, vilket han ju gekka gjorde.

Och det blef ju också tablä där, ty det behöfdes fyra man
till att resa upp han igen, så stark och tjock som han var då.

Men det var ju tändas galit, ty de hade brutit det
ena benet på soffan, så kattproffen fick betala källare-
mästare Hansén 75 pronar för soffan, men god gjorde
väl det, bara de hade, riktigt, Sam. Ask kom ju i golfvet
med en dans, och så fyra man till, att resa upp honom.

När de så skulle lämna Grand på kvällen eller rättern
på natten, så togo de utan vidare soffan med sig när
skulle gå därifrån, men då kom gärtieren och frågade
vad mennar kunnarne med detta, att de tagit soffan
med sig när de skola gå hem: då svarade kattproffen,
soffan är min, den har jag köpt af källaremästaren,
försten så skall den på källarettet nu ty den har brutit ena be-
net.

Septemb. 18
Kattproffsens...

Sid. 2.

Sept och ur
Kattrefrens...

Sid 3.

Då blef det åter ett väldigt skvatt bland gästerna, så togo de där alla fyra soffan och gaf sig i väg mot Lundagård, klockan var visst långt öfver midnatt då, följda af en stor hop folk, vilka gator vi passerade förmer jag nu inte ihåg, men jag minns att vi var på denna gård två gånger, den sista gången var visst klockan nära två på natten, och då satte de soffan vid gamla biblioteket för att vila sig, då sade polisen som hade eskorterat dem, är inte hemma snart, nu äro ni ju här för andra gången, eller kanske ni inte vet i kväll var ni har hemma kan jag förtä.

Då svarade kattrefren: Herr öfverkommisarie turde uräkta denna unga mäns svaghet att de behöfva vila sig något efter en så ansträngande kväll som denna.

Men skulle jag inte få ha den äran att till hans excellens öfverlämna denna soffan som ett minne af denna dag som en erkänsla för eskorten från Gränd i kväll.

Så blef det väldigt skvatt öfver och brorap.

Så lämnade de där Lundagård under mängdens jubel och handklappningar, och gingo sedan hem för att sova på vad de den gången upplefvat.

Men den strökers polisen han stod här i tankar rätt länge och titta på soffan, och visste inte riktigt vart vadd han skulle gå med den, nu mitt i natten.

Hur det gick med den sedan, fick jag ju aldrig veta, om den kom på lasarettet och fick botatt benbråttlet, eller hur det blef sedan, eller polisen gjorde det själv.

Men dagen efter när jag packade Lundagård var den borta, och jag såg den sedan aldrig mer.

Polisan fick sig ju den natten en källig soffa, men så hade han ju bekänt varit utsatt för blifft i öfver två timmar af fyra fulla studenter.

Men det kändes förargligaste för honom var nog ändå, att han blef bebrattad af alla som var med i rekorten, för så kunde kattgrepsen ta sina stycke.